

Min nya verklighet

När du är över 73 så borde du väl känna att du behärskar vardagen, att du vet vad som gäller. Men det är inte så. Väldigt mycket av det som jag trott om Sverige gäller inte längre och jag har så svårt att finna mig i det. Det ger oro i själen och det är svårt att ägna sig åt allt det där jag tänkt att pensionsåren skulle innehålla. Sortera foton, resa, plocka blåbär, tillverka konstiga saker av drivved jag går på stranden och plockar, vara en rolig mormor åt de mindre barnbarnen och trevlig farmor åt mitt vuxna barnbarn. Kanske läsa en god bok ibland och lära mig laga vegetariskt.

Just nu kan jag inte släppa samtalet jag hade tillsammans med en ungdom som dödshotats ett 25-tal gånger på nätet och polisens brottsoffergrupp. Vi satt i Brottsofferjourens sammanträdesrum och pratade väldigt informellt och förtroligt.

Var inte rädd sade de. "Vi utreder inte hot på nätet längre. Varenda ungdom är ju hotad på nätet. Du behöver inte vara rädd så länge de inte gjort något konkret. Har någon gjort dig något?" Killen ruskar på huvudet. "Där ser du, du kan strunta i hoten." Jag flikar in att det är kanske för att vår kille gått ur Facebook och alla andra sociala medier och för att han bytt telefonnummer flera gånger och för att han ambulerar runt och inte vågar bo hemma eftersom gänget vet om den adressen. Men invänder poliserna i brottsoffergruppen, det är faktiskt omöjligt för oss att utreda utan att det hänt något konkret.

Efteråt sitter jag och killen och pratar. Hur exponerar man sig så där lagom för dem som dödshotat, så det bara är ett litet påhopp som blir möjligt. Sedan samtalet har han ännu en gång bytt adress och telefonnummer och han har slutat gå i skolan. I hans värld finns inget annat skydd. SL-kortet jag erbjuder säger han är onödigt för han går ändå inte ut.

Är då hoten grundade på någon enkel händelse eller beror det

på något allvarligt. Ja, det får du käre läsare avgöra. Killen, vi kan kalla honom Ibrahim, ensamkommande från Afghanistan, hjälpte en flyktingflicka att ta reda på vilka som utsatt henne för en gruppvåldtäkt då hon var på en fest och för första gången drack alkohol och blev närmast medvetslös. Han såg till att flickan fick vård och han lyckades spåra vilka killarna var och gav polisen uppgifter. Gärningsmännen blev dömda för grov våldtäkt och en utvisades och en sitter i fängelse och en går fri eftersom det inte gick att bevisa att han var med.

Ibrahim ska nu utvisas till en gärningsman som skriver:” Jag vet när du stiger av på Kabuls flygplats och i samma stund är du död” och så skickar han en bild där han håller i en k-pist. Migrationsöverdomstolen anser att han inte kunnat bevisa att gärningsmannen har resurser nog att genomföra hotet. Varken polisen, Migrationsverket eller migrationsöverdomstolen verkar känna till att hederskulturen är långsint och hämnden kan vara över generationer.

Vad skulle du gjort i Ibrahims situation? Och vad tycker du att jag ska göra? Skriver överklagningar på löpande band och får avslag direkt. Kontaktat Aftonbladet som skrivit en artikel men som man ej publicerat eftersom den blev så vag eftersom Ibrahim ville vara anonym. Och kanske för att hot på nätet är så vanliga.

Vart tog mitt Sverige vägen? Nu åker jag iväg och plockar lingon en vecka och ser om jag kommer på något där i skogen. Men har du någon idé så är du välkommen med den!

Carin Flemström